

Zviryanskyi G. Some Elements of Operatively-search Characteristics of People Committing Pocket Thefts in the Underground

The article deals with separate issues of operational-search characteristics of persons who carry out pocket thefts in the underground. In terms of relevance to the operational-search units of the National Police, a brief description of Metro as crowded area that attracts criminals to commit their various types of property crimes, which is unique to her infrastructure. The attention is focused on the most widespread categories of pocket steals in the underground and the peculiarities of their criminal specialization. The priority directions of improvement of activity of employees of operational-search departments (sectors) for counteraction to pocket thefts in the underground are determined. The article emphasizes that underground public transport and its infrastructure (hereinafter - subway) are places of mass accumulation of people and material values. The Metropolitan particularly attracts criminals for committing them with various types of property crimes, the total share of which is about 50% of the total crimes committed on the objects of transport of a large city. It is noted that pickpocketing in the underground for decades do not undergo significant changes - they mostly occur in the most crowded places underground in the territory of platforms, passenger cars on the route, on escalators and passages between platforms, and also in the field of retail located in the transits on the objects of transport infrastructure of the underground. Among the typical methods of preparing for pocket theft, the article defines: the choice of place (object, route), where theft will take place; study of the situation in this place (object, route); determination of the time of theft; determination of the direct way to commit pocket theft and search for the appropriate tools and tools; search for accomplices (if necessary); determining the ways of leaving the crime scene in the event of disclosure; preparing an alibi in case of "hot" detention. The authors emphasize that, despite the fact that modern pocket stories are slightly different from clothing from other people, it is untrue to ignore the characteristic features of their outfit. Most of the thieves try to dress well and taste well, but do not stand out from the general mass of people, which makes it easier for them to merge with others.

Keywords: crimes against property, pocket theft, underground, operative-search characteristics, operative-search sector, underground public transport, way of committing a crime.

УДК 343.98

А. М. Лисенко,
І. В. Лисенко

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ ОПЕРАТИВНИХ ТА СЛІДЧИХ ПІДРОЗДІЛІВ ПІД ЧАС ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИНАМ, ПОВ'ЯЗАНИМ З ТЕРОРИСТИЧНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Статтю присвячено висвітленню особливостей взаємодії оперативних та слідчих підрозділів під час протидії злочинам, пов'язаним з терористичною діяльністю, для виявлення наявних недоліків. Запропоновано науково-обґрунтовані пропозиції щодо вдосконалення взаємодії в цьому напрямі.

Ключові слова: взаємодія оперативних та слідчих підрозділів, форми взаємодії, принципи взаємодії, планування взаємодії, злочини, пов'язані з терористичною діяльністю.

Постановка проблеми. На сьогодні обов'язковість здійснення взаємодії оперативних та слідчих підрозділів під час протидії злочинам, пов'язаним з

терористичною діяльністю, обумовлена вимогами КПК України щодо процесу проведення досудового розслідування злочинів, які вже вчинені або вчиняються, та виключенням у зв'язку з цими змінами такого завдання оперативно-розшукової діяльності, як розкриття злочину. Наголосимо, що абсолютна більшість досліджуваних нами злочинів виявляється та документується саме після їх учинення. Таке становище обумовлено високою латентністю підготовки вчинення злочинів, пов'язаних з терористичною діяльністю, а також неможливістю доведення на стадії готування злочинного умислу терористів щодо вчинення саме цих протиправних дій. Таким чином, з огляду на обов'язковість взаємодії вказаних підрозділів розв'язання проблем, які виникають під час її здійснення, набуває в сучасних умовах особливого значення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми взаємодії під час боротьби зі злочинністю досліджували такі вчені, як А. А. Аксьонов, К. В. Антонов, В. М. Аتماжитов, О. М. Бандурка, І. І. Великошин, В. Л. Грохольський, О. Ф. Долженков, Г. О. Душейко, В. П. Євтушок, І. П. Козаченко, І. М. Колошко, В. В. Матвійчук, В. Л. Оргинський, В. Л. Регульський, О. П. Снігер'єв, Д. М. Серета та інші. Водночас зазначимо, що проблеми взаємодії оперативних та слідчих підрозділів під час протидії злочинам, пов'язаним з терористичною діяльністю, є малодослідженими.

Формування цілей. Автори поставили за мету на підставі комплексного аналізу процесу взаємодії оперативних та слідчих підрозділів під час протидії злочинам, пов'язаним з терористичною діяльністю, виявити наявні недоліки в цьому напрямі та запропонувати науково обгрунтовані пропозиції щодо їх усунення.

Виклад основного матеріалу. Перш ніж перейти безпосередньо до розгляду прикладних аспектів взаємодії оперативних і слідчих підрозділів, треба розглянути загальні теоретичні основи проведення цієї діяльності. Такий методологічний підхід забезпечить можливість логічного та послідовного вивчення нинішніх проблем взаємодії як теоретичного, так і практичного характеру та обгрунтованого надання пропозицій щодо їх вирішення.

Під взаємодією оперативних та слідчих підрозділів науковці розуміють: 1) здійснення комплексу заходів, регламентованих законом, з використанням наявних сил, засобів та методів (слідчих та оперативно-розшукових) правоохоронних органів з метою вирішення завдань кримінального судочинства [1, с. 281]; 2) спільну, погоджену щодо мети, місця й часу діяльність [2, с. 13]; 3) погоджену діяльність органів, що здійснюють попереднє розслідування, та оперативно-розшукових підрозділів, яка ґрунтується на єдиній думці щодо способів досягнення цілей кримінального судочинства, при керівній ролі особи, у провадженні якої перебуває кримінальна справа, і наявності відносної самостійності кожного з учасників діяльності у виборі засобів і методів відповідно до компетенції, наданої їм законом і відомчими нормативними актами [3, с. 152]; 4) об'єднання сил і засобів органів дізнання й попереднього слідства в боротьбі зі злочинністю способом правильного використання й раціонального поєднання методів і

засобів, застосовуваних цими органами для досягнення найбільш ефективних результатів у виконанні завдань правосуддя [4, с. 94]; 5) сумісну роботу двох і більше підрозділів (працівників), не підпорядкованих по службі, для концентрації сил, засобів і здійснення таких спільних заходів, вибір таких тактичних прийомів або їх комбінації, що найкраще забезпечують виконання завдань у винятково короткі терміни силами й засобами, які є в розпорядженні суб'єктів взаємодії, з найменшими їх затратами, при безумовному дотриманні чинного законодавства [5, с. 354]; 6) базовану на законі й підзаконних актах, погоджену за метою, місцем і часом, діяльність, що виражається в найбільш доцільному поєднанні оперативно-розшукових, процесуальних та адміністративних функцій органу дізнання з процесуальними й гласними розшуковими діями слідчого, спрямовану на попередження, припинення, швидке й повне розкриття злочинів, розшук обвинувачуваного й відшкодування шкоди, заподіяної злочинцем [6, с. 13].

Аналіз змісту наведених визначень терміна «взаємодія оперативних і слідчих підрозділів» дозволяє дійти висновку, що попри деякі відмінності в їх стилістичному викладенні за своєю сутністю вони є однаковими. Крім того, усім визначенням взаємодії притаманні загальні ознаки, до яких можна віднести: а) погодженість дій за місцем і часом; б) наявність спільної мети, яка полягає в успішному розслідуванні злочину; в) сумісну участь двох та більше суб'єктів; г) нормативно-правову регламентацію порядку її проведення.

Згідно з КПК України основним суб'єктом взаємодії з органами досудового розслідування та єдиним суб'єктом виконання їх доручень є оперативні підрозділи. Під час взаємодії та організації досудового розслідування оперативний працівник може користуватися правами слідчого на підставі доручення. Основним завданням взаємодії є попередження, виявлення й розслідування кримінальних правопорушень, притягнення до встановленої законодавством відповідальності осіб, які їх учинили, відшкодування завданої кримінальними правопорушеннями шкоди, відновлення порушених прав та інтересів громадян і юридичних осіб.

Як основні принципи взаємодії слідчих підрозділів з оперативними можна виділити:

1. Відповідальність слідчого за швидке, повне та неупереджене розслідування кримінальних правопорушень, його самостійність у процесуальній діяльності, утручання в яку осіб, які не мають на те законних повноважень, забороняється.

2. Активне використання методик, наукових і технічних досягнень у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень.

3. Оптимальне використання наявних можливостей слідчих і оперативних підрозділів у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень.

4. Дотримання загальних засад кримінального провадження.

5. Забезпечення нерозголошення даних досудового розслідування.

6. Керівна роль слідчого при взаємодії з оперативними підрозділами під час проведення досудового розслідування кримінальних правопорушень.

7. Підпорядкованість діяльності оперативних підрозділів інтересам досудового слідства.

8. Самостійність оперативного працівника у виборі тактики, способів, сил, методів та засобів виконання доручень слідчого.

Під час вивчення проблем взаємодії оперативних і слідчих підрозділів важливу роль відіграє з'ясування питання щодо визначення форм її здійснення. У спеціальній літературі форми взаємодії органів слідства та інших підрозділів визначаються як «способи та порядок зв'язків між ними, які забезпечують погодженість їхньої діяльності та правильне сполучення повноважень, методів та засобів» [7, с. 74]. Уважаємо, що форми взаємодії у своїй сукупності фактично становлять сам процес взаємодії [8, с. 114].

Аналіз досвіду практичної діяльності, нормативно-правових актів, які регулюють взаємодію оперативних і слідчих підрозділів, а також наукової літератури, присвяченої розглядуваній тематиці, дав змогу нам виділити основні форми їхньої взаємодії під час протидії злочинам, пов'язаним з терористичною діяльністю. До таких форм належать:

1) взаємний обмін інформацією між оперативним та слідчим підрозділами щодо обставин події злочину, особи терориста, пошуку джерел доказів тощо;

2) спільне вивчення, аналіз та оцінка оперативно-розшукової інформації, оперативної обстановки, результатів, отриманих під час проведення оперативно-розшукової діяльності, слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій;

3) виконання працівником оперативного підрозділу доручень слідчого щодо проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій;

4) спільне планування проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій;

5) надання працівником оперативного підрозділу допомоги слідчому при проведенні слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій;

6) узгодження зі слідчим переліку питань, що підлягають включенню працівником оперативного підрозділу до завдання негласному апарату;

7) створення слідчо-оперативної групи та спільна робота в її складі;

8) виконання працівником оперативного підрозділу доручення слідчого щодо розшуку підозрюваних осіб, які переховуються від органів слідства та суду;

9) спільна участь у виявленні фактів тиску на осіб, які надають конфіденційну допомогу оперативним та слідчим підрозділам, і беруть участь у кримінальному провадженні, членів їхніх сімей і близьких родичів, реальної загрози їх життю, здоров'ю, житлу чи майну та забезпеченні їхньої безпеки;

10) обмін практичним досвідом роботи щодо протидії досліджуваним злочинам.

Наголосимо, що нами були наведені найпоширеніші форми взаємодії оперативних і слідчих підрозділів під час проведення досудового розслідування, тому їх перелік не є вичерпним. Обрання оперативним працівником та слідчим конкретних форм взаємодії або їх комбінацій залежить насамперед від обставин учинення злочину, особи терориста, інформаційної забезпеченості діяльності суб'єктів взаємодії, наявних сил та засобів.

Ефективне вирішення завдань протидії злочинам, пов'язаним з терористичною діяльністю, у сучасних умовах потребує науково обґрунтованого підходу до здійснення взаємодії оперативних та слідчих підрозділів. З цією метою треба розглянути порядок здійснення взаємодії між зазначеними підрозділами, виявити притаманні цьому процесу недоліки та запропонувати способи їх усунення.

Фактично взаємодія оперативного працівника зі слідчим починається з інформаційного обміну між ними при передачі зібраних матеріалів перевірки за фактом виявлення вчиненого злочину, пов'язаного з терористичною діяльністю. Начальник слідчого підрозділу після отримання матеріалів перевірки визначає слідчого, який буде здійснювати досудове розслідування за фактом учинення злочину. Слідчий згідно з вимогами ст. 214 КПК України [9] невідкладно, але не пізніше 24 годин після реєстрації в Журналі єдиного обліку рапорту оперативного працівника про виявлений злочин або заяви потерпілих осіб, зобов'язаний унести відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань та розпочати розслідування.

Зважаючи на те, що частина інформації про досліджувані нами злочини отримується оперативним способом, працівник оперативного підрозділу не має права відобразити в матеріалах перевірки повний її зміст. У практичній діяльності в разі потреби ознайомлення слідчого з оперативною інформацією здійснюється зазвичай в усній формі під час бесіди з оперативним працівником. До того ж оперативний працівник має дотримуватися правил збереження одержаної таємниці та повідомляти слідчому лише ті дані, які можуть мати значення для проведення досудового розслідування та не призведуть до розшифрування джерела надходження інформації. У зв'язку з викладеним аналіз наданих слідчому матеріалів перевірки доцільно здійснювати спільно з працівником оперативного підрозділу.

Після аналізу матеріалів перевірки та проведення першочергових слідчих (розшукових) дій слідчий спільно з оперативним працівником здійснює висунення найбільш вірогідних версій події злочину, визначається методика його розслідування. Для цього потрібно скласти відповідний план з указівкою конкретних слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій, які треба провести для документування фактів учинення досліджуваного злочину підозрюваними особами. Крім того, у плані треба передбачити методику та послідовності проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій, їхніх виконавців, строки, час та місце проведення. Складання плану розслідування досліджуваних нами злочинів

повинно здійснюватися обов'язково, адже розслідування потребує скоординованого виконання значної кількості слідчих (розшукових) дій, використання оперативно-розшукових методів та поєднує діяльність декількох працівників різних підрозділів (слідчих та оперативних).

Ретельне планування сприяє здійсненню координації взаємодії, яка полягає передусім у чіткому розподілі обов'язків суб'єктів взаємодії, своєчасності, а також послідовності або синхронності виконання конкретних слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) дій та застосування методів оперативно-розшукової діяльності залежно від обраної методики досудового розслідування злочину. Д. Й. Никифорчук, розглядаючи планування як важливий елемент організації взаємодії оперативних та слідчих працівників, справедливо зазначає, що «планування вносить у роботу певну систему, організованість, цілеспрямованість, створює умови для раціонального використання сил та засобів і в кінцевому підсумку забезпечує досягнення мети діяльності слідчо-оперативних груп» [10, с. 144].

На дальших етапах розслідування злочинів, пов'язаних з терористичною діяльністю, взаємодія повинна здійснюватися як у формі виконання доручень останнього, так і у формі інформаційного обміну. Для постійного інформаційного забезпечення діяльності слідчого з розслідування досліджуваних злочинів оперативний працівник має регулярно зустрічатися з негласними працівниками та давати їм відповідні завдання. Деякі науковці з приводу виявлення нових фактів, що підтверджують зайняття злочинною діяльністю обвинуваченими особами, цілком влучно наголошують, що «це є одним з найважливіших завдань оперативних підрозділів при здійсненні взаємодії зі слідством, успішне вирішення якого дозволяє слідчому діяти наступально, на випередження» [11, с. 191-201].

Інформаційна обізнаність слідчого щодо механізму вчинення злочину, його обстановки, лінії поведінки підозрюваних осіб дає змогу йому обирати відповідну методику проведення досудового розслідування, приймати обґрунтовані рішення про проведення конкретних слідчих (розшукових) дій, ужиття більш суворого запобіжного заходу тощо для належної фіксації фактичних даних, які можуть використовуватися як докази під час кримінального провадження. Отже, слідчий використовує отриману від оперативних працівників інформацію для формування доказів, виявлення їх джерел або як орієнтувальних даних.

Однією з найбільш ефективних та результативних форм взаємодії оперативних та слідчих працівників є їхня спільна праця в складі слідчо-оперативної групи. Саме використання цієї форми взаємодії дозволяє найбільш раціонально поєднати та використати можливості взаємодіючих суб'єктів, що, безумовно, позитивно відображається на результатах проведення досудового розслідування.

Слідчо-оперативні групи зазвичай створюються для швидкого та повного розслідування тяжких, особливо тяжких злочинів, а також кримінальних правопорушень, які викликали значний суспільний резонанс. З огляду на це, положення створення слідчо-оперативних груп для розслідування злочинів, пов'язаних з терористичною діяльністю, є обов'язковим.

Утворення слідчо-оперативної групи здійснюється за наказом керівника територіального підрозділу, погодженого з начальником слідчого підрозділу. При цьому керівником слідчо-оперативної групи є слідчий, який призначений начальником слідчого підрозділу здійснювати досудове розслідування кримінального правопорушення. Об'єктивною причиною створення слідчо-оперативної групи при розслідуванні досліджуваних нами злочинів виступає потреба максимально швидкого й повного проведення значного масиву слідчих (розшукових), негласних (слідчих) розшукових та організаційних дій, використання методів оперативно-розшукової діяльності у відносно короткий проміжок часу, що не в змозі виконати один працівник. Для виконання зазначеного обсягу роботи треба залучати декількох працівників оперативних підрозділів та слідчого. Ця обставина відповідно позначається на складі слідчо-оперативних груп, які утворюються під час розслідування злочинів, пов'язаних з терористичною діяльністю.

Аналіз практичного досвіду роботи свідчить про те, що склад та чисельність слідчо-оперативної групи під час провадження досудового розслідування за досліджуваними нами злочинами може змінюватися на різних етапах його проведення. Таке становище зумовлено тим, що залежно від етапу розслідування особовому складу слідчо-оперативної групи потрібно вирішувати завдання різного ступеня складності та відповідно виконувати різні обсяги роботи. Незмінними в складі слідчо-оперативної групи є зазвичай тільки слідчий, якому було доручено проведення досудового розслідування за цим фактом та старший оперативний працівник.

Склад слідчо-оперативної групи особливо збільшується на стадії реалізації матеріалів, зібраних за фактом учинення злочинів, пов'язаних з терористичною діяльністю. На цій стадії до її складу входять як мінімум три-чотири працівники оперативних підрозділів, слідчий, експерт-криміналіст. Зазначимо, що чисельність групи залежить у кожному випадку від конкретних обставин учинення злочину, оперативної обстановки та наявних сил.

Позитивним кроком із забезпечення стабільності функціонування слідчо-оперативної групи є прийняття рішення керівником територіального підрозділу про заборону на здійснення заміни оперативних працівників, що включені до її складу, без узгодження зі слідчим (керівником групи) або керівником органу досудового розслідування.

Контроль за роботою слідчо-оперативної групи покладається на начальника слідчого підрозділу, який за погодженням з начальником територіального органу має право організувати проведення оперативних нарад за участю слідчих та працівників оперативних підрозділів внутрішніх справ з питань виявлення та розслідування кримінальних правопорушень, зокрема стану виконання доручень слідчих та взаємодії.

Попри нормативно-правове врегулювання питань взаємодії оперативних та слідчих підрозділів, наявність відповідних методичних рекомендацій під час практичної діяльності виникає чимало проблем у

цьому напрямі. Погоджуємося з тими науковцями, які влучно зазначають, що «взаємодія залежить не тільки від її правової регламентації, але й від професійних якостей оперативних і слідчих працівників та вміння налагоджувати взаємовідносини під час роботи» [8, с. 111]. Інакше кажучи, взаємодія також залежить від порядності суб'єктів її здійснення та їхнього ставлення до виконання своїх службових обов'язків.

Досвід практичної діяльності свідчить про те, що взаємодія оперативних працівників зі слідчим після пред'явлення підозри злочинцям, досить часто не здійснюється цілеспрямовано, тобто в спосіб оперативного супроводження кримінального провадження. Таке становище пояснюється, з одного боку, досягненням оперуповноваженим мети своєї роботи, тобто встановлення особи, яка вчинила або готує злочин, та виконання в такий спосіб потрібних показників службової діяльності, з іншого – великим навантаженням у роботі та потребою протидії іншим злочинам. На цьому етапі взаємодія між указаними суб'єктами часто здійснюється лише через виконання доручень слідчого.

На нашу думку, вирішення цієї проблеми можливе двома способами. Перший полягає в посиленні контролю за здійсненням взаємодії між оперуповноваженими та слідчими з боку керівника територіального органу. Другий полягає у внесенні змін до КПК України в частині запровадження інституту детективів, тобто осіб, які поєднують у собі функції як оперуповноваженого, так і слідчого. Такий підхід не потребуватиме здійснення взаємодії між суб'єктами оперативно-розшукової діяльності та кримінального процесу, крім випадків звернення до оперативно-технічних підрозділів.

До ще однієї значної проблеми під час здійснення взаємодії треба віднести повну залежність оперуповноваженого в проведенні негласних слідчих (розшукових) дій від слідчого. У практичній діяльності досить часто виникає потреба термінового проведення вказаних дій для документування злочинних дій осіб, але через наявність у слідчого зазвичай значної кількості кримінальних проваджень, він не завжди має можливість своєчасно підготувати потрібні документи, погодити їх у прокуратурі та отримати санкції в суді. Таке становище призводить до втрачання одного з головних принципів у діяльності оперативного працівника – наступальності та оперативності.

Вирішення цієї проблеми можливе також двома способами. Перший полягає в закріпленні слідчого за конкретною лінією роботи, тобто спеціалізацією на певному виді злочинів, по аналогії з розподіленням ліній роботи в оперативних підрозділах, що, безумовно, буде сприяти поліпшенню взаємодії. Другий, як вже було зазначено вище, у запровадженні інституту детективів, унаслідок чого зникне сам процес взаємодії.

Висновки. Заходи щодо вирішення проблем взаємодії між працівниками оперативних та слідчих підрозділів можна умовно поділити на два рівні – тактичний та стратегічний. На тактичному рівні треба проведення таких організаційних заходів: 1) детального планування слідчим

за участю оперативного працівника процесу розслідування злочину; 2) посилення контролю за процесом взаємодії вказаних суб'єктів з боку керівника територіального органу; 3) запровадження принципу закріплення слідчого за конкретною лінією роботи, тобто спеціалізацією на певному виді злочинів, по аналогії з розподіленням ліній роботи в оперативних підрозділах. На стратегічному рівні вирішення проблем взаємодії полягає в проведенні законотворчої діяльності щодо внесення змін до чинного КПК України для запровадження інституту детективів, унаслідок чого зникне сам процес взаємодії.

Використані джерела:

1. Никифорчук Д. Й. Теоретичні та організаційно-тактичні засади протидії незаконному обігу наркотичних засобів оперативними підрозділами міліції України : дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2009. 441 с.

2. Гевко В. В. Використання непроцесуальної інформації під час доказування у стадії попереднього розслідування : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 1996. 18 с.

3. Лебедев Н. Ю. Теоретические проблемы и практика расследования незаконного производства спиртосодержащей алкогольной продукции : дисс. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Барнаул, 2004. 198 с.

4. Федоткин М. А. Взаимодействие органов предварительного следствия и дознания. *Вестник МГУ*. 1996. № 4. С. 94-96.

5. Оперативно-розшукова діяльність органів внутрішніх справ. Загальна частина : підручник / Е. О. Дідоренко та ін. ; за заг. ред. Л. В. Бородича. Луганськ : РВВ ЛІВС, 1999. Т. 1. 392 с.

6. Оспанов С. Д. Взаимодействие органа дознания со следственным аппаратом ОВД : автореф. дисс. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Москва, 1990. 26 с.

7. Герасимов И. Ф. Криминалистика : учебник для вузов. Москва : Высшая школа, 1994. 194 с.

8. Лисенко А. М. Правові та організаційно-тактичні основи розкриття злочинів у сфері виготовлення та збуту алкогольних напоїв : дис. ... канд. юрид. наук : 21.07.04. Харків, 2008. 223 с.

9. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон від 13.04.2012 № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9-10, № 11-12, № 13, ст.88 (з поточними змінами). URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.

10. Никифорчук Д. Й. Боротьба оперативних підрозділів МВС України з бандитськими формуваннями : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 21.07.04. Київ, 2000. 21 с.

11. Лисенко А. М. Особливості взаємодії оперативних і слідчих підрозділів МВС під час проведення досудового слідства по кримінальних справах, що пов'язані з незаконним виробництвом та реалізацією алкогольних напоїв. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ*. 2007. № 4. С. 191-201.

Стаття надійшла до редакції 19.04.2018

Лысенко А.Н., Лысенко И.В. Особенности взаимодействия оперативных и следственных подразделений при противодействии преступлениям, связанным с террористической деятельностью

Статья посвящена освещению особенностей взаимодействия оперативных и следственных подразделений при противодействии преступлениям, связанным с террористической деятельностью, с целью выявления существующих недостатков. Автор разработал научно-обоснованные предложения по усовершенствованию взаимодействия в этом направлении.

Ключевые слова: взаимодействие оперативных и следственных подразделений, формы взаимодействия, принципы взаимодействия, планирование взаимодействия, преступления, связанные с террористической деятельностью.

Lysenko A., Lysenko I. Peculiarities of Operative and Investigative Units During Counteraction to Crimes Connected with Terrorist Activity

The article is devoted to the coverage of the peculiarities of operational and investigative units interaction at prevention of crimes related to terrorist activity, as well as its common forms analysis. The aim of the article is the detection of deficiencies in that area. Such forms of interaction include: mutual exchange of information between operational and investigative units; joint study, analysis and evaluation of operative-search information, operational situation, results obtained during operational and investigative activities, investigators (investigators) and secret investigators (investigators); execution by an employee of the operational unit of the investigator's orders; joint planning of conducting investigation (search) and secret investigation (search) actions; providing the operative unit with assistance to an investigator during the conduct of investigators (investigators) and secret investigators (investigators); agreement with the investigator of the list of issues to be included by the employee of the operational unit to the task of the silent apparatus; creation of a investigative and operational group; exchange of practical experience in counteracting investigated crimes.

The authors made attempt to develop scientific proposals for the improvement of operational and investigative units interaction at the prevention of those crimes. In the article the authors propose to solve the problems of interaction between operational and investigative units by means of taking organizational measures on a tactical level and by taking legislative measures on a strategic one. Organizational measures involve detailed planning by an interrogator with the participation of an operative, the process of crime investigation, strengthening of the control over the stated persons interaction on the part of the head of the territorial body, assigning investigators concrete fields of work, i.e. specialization in investigation of crimes of certain type.

The legislative activity in the sphere includes making amendments to the effective Code of Criminal Procedure in the part of the introduction of the detectives institute. It will lead to the extinction of a process of interaction between operational and investigative units.

Keywords: interaction of operational and investigative units forms of interaction, principles of interaction, interaction planning, crimes related to terrorist activities.

УДК 343.102

О. І. Литвинчук

**ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛЬНИХ
ПРОВАДЖЕНЬ НА ПІДСТАВІ УГОД**

У статті розглянуто особливості здійснення кримінального провадження на підставі угод про примирення між потерпілим та підозрюваним чи